

Arrest

nr. 347 873 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2024 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Deze aanvraag werd op 14 november 2024 onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 4 juni 2026 met nr. 347 872.

1.3. Op 14 november 2024 beslist verweerder tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt.

“[E.A.I.] [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

"Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel".

Zij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

'Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum'.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoekster op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 2 van die wet.

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt [...]:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

[...]"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd".

2.2. Verzoekster stelt in een eerste onderdeel van dit middel dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat moet worden onderzocht of zij op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. Zelfs wanneer een bevel "moet" worden afgegeven, dient volgens verzoekster te worden gemotiveerd dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Verzoeksters betoog gaat niet uit van een goede lezing van de bestreden beslissing. Immers kan hierin duidelijk worden gelezen dat het gezins- en familieleven, haar gezondheidstoestand en het hoger belang van de kinderen geen hinderpaal vormen voor het treffen van de bestreden beslissing. Deze afwegingen zijn gebeurd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat hogere rechtsnormen weerspiegelt zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoekster kan er verder niet onwetend van zijn dat zij meerdere aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar in België verblijvende oom die allemaal werden verworpen. Hieraan werd alleszins herinnerd in de in punt 1.2. bedoelde beslissing waarmee de bestreden beslissing samenhangt. De Raad ziet niet en verzoekster maakt niet duidelijk welke meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, gezien de uitkomst van voormelde aanvragen en gezien de gedane afwegingen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, nog zouden verhinderen dat verweerder toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het middel geeft verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd in het licht van artikel 2 van de Vreemdelingenwet dat de gevallen opsomt waarin een vreemdeling toegelaten wordt het Rijk te betreden. Volgens verzoekster betreft het andere gevallen dan het bezit van een geldig visum en is verweerder dit niet nagegaan.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar theoretisch betoog. Ze toont immers niet concreet het belang aan bij haar kritiek dat verweerder niet is nagegaan of het haar is toegelaten op het grondgebied te verblijven om een andere reden dan het bezit van een geldig visum. Ze zet nergens concreet uiteen dat er een grond is voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet op basis waarvan ze moet worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk, hoewel ze niet in het bezit is van een geldig visum. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster op: "*Schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van de zorgvuldigheids-verplichting*".

Zij betoogt als volgt:

"Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt”.

2.4. Zoals verzoekster zelf aangeeft regelt artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij kan daarin lezen dat het uitgangspunt is dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van dertig dagen voorziet om het grondgebied te verlaten (§1, eerste lid). Artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet bepaalt de afwijkingen op het uitgangspunt, met name de gevallen waarin een uitvoeringstermijn van minder dan 30 dagen geldt. Aangezien verzoekster duidelijk een termijn van 30 dagen krijgt, is er dus geen sprake van een “afwijking”. Gezien het voormelde ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij het voorzien van een uitvoeringstermijn van dertig dagen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.5. In een derde middel werpt verzoekster op: “Schending van art . 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet”.

Zij betoogt als volgt:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name

arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoekster verblijft al ruim 14 jaar onafgebroken in België en is als twaalfjarig kind naar België gereisd samen met haar mama en haar broer.

Verzoekster had in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van geen belangen meer te hebben in Marokko nu haar moeder reeds overleden is en zij slechts 12 jaar in Marokko gewoond heeft.

Verzoekster had kunnen wijzen op zijn medische problemen met name de gevolgen van de schrijnende situatie van verzoekster op haar mentaal welzijn.

Gelet op haar lang verblijf in België en gelet op de zeer jonge leeftijd van verzoekster bij haar komst naar België, heeft verzoekster in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen. De leden van haar vroeger kerngezin wonen vooral in België en daarnaast ook in Spanje.

Ook met de bijgebrachte psychologische attesten houdt verwerende partij geen rekening. Verwerende partij doet deze attesten af als onbelangrijk. Verwerende partij diende, het redelijkheidsbeginsel in acht genomen, ernstig te motiveren waarom deze psychologische attesten geen bijzondere omstandigheid uitmaken in hoofde van verzoekster die op twaalfjarige leeftijd naar België gereisd is en haar moeder aan kanker verloren is enkele jaren later.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een ernstige proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoekster had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 19.04.2024 op basis 9bis vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoekster kunnen aangehaald worden wanneer zij over het bevel was gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM".

2.6. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34) en dat moet worden gerespecteerd bij de toepassing ervan telkens als een bezwarend besluit wordt uitgereikt dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit. Verweerder geeft hierbij uitvoering aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is dus van toepassing. Op nationaal vlak maakt het hoorrecht integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Dit kent dezelfde invulling (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

De Raad stelt weliswaar vast verzoekster niet specifiek werd gehoord alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, maar wijst erop dat niet elke schending van het recht om te worden gehoord automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien wordt aangetoond dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en KR., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

Verzoekster stelt concreet dat, zou zij zijn gehoord, zij had kunnen wijzen op haar gezins- en familiale toestand, het gegeven dat ze al 15 jaar onafgebroken in België verblijft en als minderjarige naar hier gereisd is met haar ouders en haar broer. Zij zou hebben gewezen op haar medische problemen, met name de gevolgen van de schrijnende situatie op haar mentaal welzijn. Zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging de mogelijkheid gehad en ook te baat genomen om haar gezins- en familiale situatie toe te lichten en uit te leggen waarom de elementen met betrekking tot deze situatie zich verzetten tegen de vereiste om deze aanvraag in te dienen vanuit Marokko. Verweerder heeft in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, die samen met de bestreden beslissing werd getroffen en betekend en hier dus nauw mee samenhangt, verwezen naar verzoeksters aanvragen gezinshereniging en aanvraag om verblijfsmachtiging die verworpen werden en heeft in deze beslissing ook een zeer uitgebreide belangenafweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, zowel op het vlak van het gezins- als het privéleven. Verweerder herneemt ze in extenso in zijn nota en de Raad kan volstaan met ernaar te verwijzen. De Raad ziet bijgevolg niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat ze dezelfde gezins- en familiale situatie zou hebben uiteengezet indien verweerder haar voor het treffen van de bestreden beslissing zou hebben gehoord. Immers ziet de Raad niet in en verduidelijkt verzoekster niet hoe dit gehoor tot een andere uitkomst had kunnen leiden dan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Immers houdt de in punt 1.2. bedoelde beslissing in dat verzoekster moet terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en verzoekster geeft in haar verzoekschrift geen andere elementen weer dan deze die hierin reeds werden beoordeeld, die ze bij haar gehoor zou hebben meegedeeld aan verweerder alvorens deze een bevel om het grondgebied te verlaten gaf. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift trouwens zelf naar haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag en naar haar argumenten die zij *“hier voor herhaald aanzie[t]”*. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift weliswaar dat er een verschil is tussen gehoord worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden ontwikkeld en de aanvraag zelf. De Raad ziet niet in welk relevant inhoudelijk verschil er bestaat tussen het meenemen door verweerder van argumenten die zijn aangevoerd in een 9bis-aanvraag en het meenemen van dezelfde argumenten na een gehoor van verzoekster. Dit louter procedureel verschil kan bezwaarlijk leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad wijst er hierbij op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie ook blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, punten 67 t.e.m. 70). Door de 9bis-aanvraag kan verzoekster worden geacht nuttig voor haar belangen te zijn kunnen opkomen. Aangezien verzoekster niet aantoonde welke andere of bijkomende elementen zij bij een voorafgaand gehoor over het bevel zou hebben aangebracht, kan zij niet doen aannemen dat het ontbreken van een afzonderlijk gehoor haar daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om nuttig voor haar belangen op te komen.

Voor wat betreft verzoeksters medische problemen: ook deze werden aangekaart in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, waarop verweerder in de in punt 1.2. bedoelde beslissing heeft geantwoord als volgt, zodat mutatis mutandis kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar psychologische gezondheids-toestand. Een terugkeer zou een erg negatieve impact hebben op haar mentale gezondheid. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van consultatie dd. 08.09.2023, dd. 26.10.2023, een psychologisch attest dd. 26.10.2023, 21.09.2023 en 21.05.2024 en een medisch overzicht dd. 20.03.2024. Echter, uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit deze attesten dat de nodige psychologische zorgen niet in Marokko beschikbaar zouden zijn. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet concreet dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in Marokko een ernstige en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand tot gevolg zou hebben. De ingeroepen psychologische gezondheidstoestand kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De bestreden beslissing bevat afwegingen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster gaat niet in concreto in op de gedane afwegingen en toont dus geen schending van voormelde bepalingen aan.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.7. In een vierde middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU.”*

Zij betoogt als volgt:

*“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.
Een bevel is een verwijderingsmaatregel.*

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoekster.

Verzoekster heeft een reëel gezins- en privéleven in België, alwaar zij reeds 14 jaar onafgebroken verblijft.

Verzoekster is op twaalfjarige leeftijd naar België gereisd samen met haar moeder en haar broer. De moeder van verzoekster is in België gestorven aan de gevolgen van maagkanker. Verzoekster woont al meer dan de helft van haar leven in België. Toch slaagt verwerende partij er in om met een zeer stereotiepe en beknopte “motivering” te stellen dat er geen schending van artikel 8 EVRM zal plaatsvinden bij een gedwongen terugkeer naar Marokko. Dit is absoluut niet ernstig.

Verwerende partij heeft nagelaten een ernstige proportionaliteits-toets door te voeren.

Verwerende partij diende verzoekster hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoekster verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoekster verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing”.

2.8. De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het middel geen concrete uitleg over de schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989. Evenmin leest de Raad een concrete uitleg over hoe verweerder zich zou hebben bezondigd aan machtsmisbruik of waarom er sprake is van een onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.9. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bevat duidelijk afwegingen in dit verband, waaronder het gezins- en familieleven, dat ook wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters andersluidend oordeel mist manifest feitelijke grondslag. Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond door verzoeksters loutere stelling dat ze *“een reëel gezins- en privéleven in België [heeft], alwaar ze reeds 14 jaar onafgebroken verblijft”*. Verzoekster gaat nergens in concreto in op de gedane afweging dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding. Zij toont meer bepaald niet in concreto aan dat de elementen die haar zaak kenmerken, die ze opsomt in haar verzoekschrift, heeft ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag en die niet hebben geleid tot het ontvankelijk verklaren van deze aanvraag, zich verzetten tegen zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Waar verzoekster opnieuw opwerpt dat ze hierover moest worden gehoord, kan worden verwezen naar de bespreking van het derde middel. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar arresten die bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigen wegens een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingen-wet en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat na aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie van vreemdelingen op wie de aangehaalde arresten betrekking hebben. Bovendien hebben arresten van de Raad geen precedentenwaarde.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA